

Littner Zsolt

Leányfalu

1.

– Mindig ilyen kék a haja, ha fodrásztól jön – súgta Ági kuncogva K. Zs-nek. Esztimama dús ősz hajzata tényleg kékes színben játszott, és a rengeteg hajlakktól olyan merev volt, mintha egy búrát viselne ráncatlan arca körül. K. Zs. megütközve nézett Ágira, mert Esztimamához nem illet a tiszteletlenség. Még úgy sem volt elfogadható, hogy Ági a saját nagyanyjáról beszélt.

– Mindenki készen van? – kérdezte Esztimama és lendületesen megragadta a két bőröndöt az előszobában. Átpréselte magát velük a bejárati ajtón és lerobogott a lépcsőökön.

– Mindig rohan – nyafogott Ági. A lakásban már csak egy sporttáska maradt, azt K. Zs. vette a vállára. Kézen fogva lesétáltak az utcára és megkeresték a piros Fiatot. Esztimama a volánnál ült, két keze a kormányon. A jobb oldali ajtó nyitva és az ülés előredöntve, hogy a fiatalok be tudjanak szállni. K. Zs. szívesen bújt volna össze a hátsó ülésen Ágival, de helyénvalóbbnak érezte, ha inkább előre ül.

– Na végre – mondta Esztimama –, vagy negyedórája várok rátok.

– Esztimamánál gyorsan telik az idő – vihogott Ági, de Esztimama nem figyelt, mert közben elfordította a slusszkulcsot. K. Zs. beállította az üléstámlát és bekapcsolta a biztonsági övet. Átmentek az Erzsébet hídon, aztán végig a rakparton Szentendre felé. Esztimama gyorsan és élvezettel vezetett. Nem kérdezte K. Zs-t a családjáról meg az iskoláról, és nem mesélt régi történeteket. Teljes mértékben az útra koncentrált, határozottan kapcsolgatta a sebességeket, pörgette a kis piros Fiat motorját és a kocsi készségesen engedelmeskedett. K. Zs-t magával ragadta ez a szenvedélyes autóvezetés, ő is figyelte a közlekedési lámpákat, az útjelzéseket és a forgalom többi résztvevőjét. A visszapillantó tükörbe nézve Ági kaján tekintetével találkozott. Elbűvölte ez a folyton mosolygó, pimasz, szeplős arc.

Kora délután értek Leányfalura, a főút melletti régi családi nyaralóba. Esztimama beparkolt a garázs elé és leállította a motort.

– Megjöttünk – szólalt meg először indulás óta. – Mission completed. – Esztimama szeretett angolul beszélni. Ági szerint szörnyű volt a kiejtése. Mire K. Zs. észbe kapott, Esztimama már a bőröndöket ráncigálta a csomagtartóból. K. Zs. kikászálódott a kocsiból és Esztimama elé állt, hogy elvegye tőle a nehéz csomagokat. Esztimama azonban valami olyasmit mondott, hogy ehh vagy esetleg ahh, és egyszerűen kikerülte a zavartan vigyorgó K. Zs-t. Keresztülvágtak a kerten, ami leginkább egy elvadult arborétumra hasonlított. Magas fák, vastag levelű mediterrán bokrok és vadvirágok mindenfelé. Tücskök, méhek és egyéb bogarak cikáztak, zümmögtek és ciripeltek a növények között.

A nyaralót valamikor a húszas évek elején építette Ági dédapja. Három lépcső vezetett a kertből az üvegezett verandára, ahonnan a hall nyílt. Az épületnek két szárnya volt, Esztimama intett Áginak és K. Zs-nek, hogy jobbra menjenek, ő maga pedig a bal oldali ajtón lépett be. K. Zs később gondolkodott azon, hogy Esztimama vajon szándékosan helyezte-e el őket abba a két egymás melletti szobába, ami a lehető legtávolabb volt a saját hálójától. K. Zs. egy közepes méretű szobát kapott, ónémet szekrénnel és szimpla ágygal. A bútorokon finom porréteg ült, a nehéz ágytakaró enyhe dohszagot árasztott. A magas ablakokon a nyári délután fényeit szűrte át a kerti fák lombja. K. Zs. ledobta a sportszatyrot a szőnyegre, és éppen az ablakhoz indult, mikor a két szoba közötti fürdön keresztül belépett Ági. Megragadta K. Zs. kezét, az ágyra húzta és befészkelte magát a karjai közé. K. Zs. végigsimította Ági combját és riadtan érzékelte, hogy a rövid farmerszoknya alatt nincs bugyi. Reszketni kezdett. Szeretett volna felugrani, sétálni kicsit, beszélni róla, de nem lehetett. Ági magára húzta a kezét. K. Zs. engedelmesen simogatni kezdte Ágit és nevetethetnéje támadt attól, hogy nem tud uralkodni remegő kezein. Ági sóhajtozva döngölözött K. Zs. ágyékához. Nem volt ez igazi szex, hiányzott belőle a rutin és a bizonyosság. Nagyjából tudták már, hogy mit kellene csinálni, de nem tudták, hogy itt van-e már az ideje. Bátor felfedezők voltak, akik csak sejtettek és reméltek. Gyermeki elővigyázatossággal nyújtották a várakozást és élvezték a lehetőséget. Titkos helyeken becézték egymást és tiltott dolgokat sugdostak egymás fülébe. Eltávolodtak Leányfalutól, a vad kerttől, az ódon nyaralótól és Esztimamától is. Az érzékelhetetlenül hosszú délutánban K. Zs. hirtelen Ági szájára szorította a tenyerét, hogy lehalkítsa az előtörő sikolyt. Ági teste megfeszült és elernyed, és K. Zs. zavarodottan boldog volt, hiszen megtörtént az elképzelhetetlen, de nem tudta, hogyan és mit kellene folytatnia. – Te is akarod? – kérdezte Ági, és megint döngölözni kezdett. K. Zs. uralhatatlanul kívánta és rettegte a befejezést, mert ezt eddig csak egyedül élte meg. Már együtt mozogtak, zihálásuk összehangolódott és gyorsult. K. Zs. összerándult és megkönnyebbült, Ági pedig kuncogva vette tudomásul a combján elkenődő forróságot. K. Zs. erősen megszorította a lányt, aki még jobban odapréselte magát. Nem zavarta őket a meleg ragacsosság, szerettek volna még jobban összetapadni. K. Zs. a szabad kezével a fejükre húzta az ágytakarót és Ági szabályos szuszogását figyelte a porszagú sötétségben.

– Hét óra, gyertek vacsorázni! – kurjantotta Esztimama az előszobából. Mély álmukból riasztotta őket, K. Zs. nem tudott mozdulni, tehetetlenül várta, hogy Esztimama benyisson a szobába. Ági kicsusszant az öleléséből.

– Megyünk! – kiabálta Ági, és gyorsan begurult az ágy és a fal közé. K. Zs. is felpattant és a ruháit kezdte kipakolni a sporttáskából, Ági pedig az ágy mellett lapított. De Esztimama nem jött be, megkönnyebbülve hallgatták a veranda felé halkuló lépteit. Esztimama biztosan hallotta, hogy Ági hangja nem a saját szobájából érkezett, gondolta K. Zs. szégyenkezve.

– Paprikás csirke, nagyapád kedvence – Esztimama végignézett a porcelánokon és az ezüst evőeszközökön. K. Zs. óvatosan ült le az előkelő terítékhez. Nem nyúlt a monogramos villához és késhez, mert érezte, hogy ez egy olyan család, ahol megvárják egymást a vacsorával.

– Hogy milyen jóízűen tudott enni, imádtam nézni – folytatta Esztimama.

– Tudjuk. És olyan jóképű volt, hogy a Váci utcában utánafordultak a nők – vágta rá Ági, és a semeit viccesen forgatva K. Zs-re nézett.

2.

Dr. Forgách-Schmidt Lajosné született Bényesy Eszter azt álmodta, hogy csöngetnek. Először csak egy pici, rövid csengetés, aztán hosszabban, szakaszosan nyomják, később pedig folyamatosan szól a csengő. Ismerte már az ilyen álmokat, tudta, hogy nemsokára fel fog ébredni. A visszatérő álmoktól nem kell félni, hiszen mindig ugyanúgy végződnek. Megvárta, amíg kitisztul a tudata, és csak akkor nyitotta ki a szemét. A Doxa foszforeszkáló számlapja fél hármat mutatott. A másik oldalra fordult és férje verejtékes arcába nézett.

– Maga is hallotta? – préselte a szavakat Dr. Forgách-Schmidt Lajos. – Értem jöttek – a férfi hangja vacogott, mintha magas láza volna. Kínlódva próbált uralkodni magán.

– Nem jött senki, rosszat álmodtunk – simogatta meg a férje csapzott haját és a hálóköntöséért nyúlt. – Take it easy.

– Ne beszéljen angolul, kérem – nyögte a férje és megpróbált nagyokat lélegezni. Eszter felkelt az ágyból és a fürdőszoba felé indult. Az ajtóból visszanézve látta, hogy a férfi küszködve a másik oldalára fordul. Megmosta az arcát és a tükörbe nézve az idő nyomait kereste a vonásain. Régi játéka volt ez, már gyerekkorában szerette elképzelni magát öregén. Ledobta a köntöst a fürdőszoba padlójára és elégedetten nézett végig izmos testén. Elszégyellte magát, mert eszébe jutott, hogy a férjének most szüksége van rá. Nem vett papucsot, csak úgy mezítláb visszasétált a hálószobába, vigyázott, hogy a perzsaszőnyegnek csak a piros mintáin lépegessen. Bebújt az ágyba és a férje hátára tapasztotta meleg tenyereit. Megint megszólalt a csengő. Hosszan, erőszakosan, élesen. Úgy érezte, mintha a mellkasát papírzacskóként gyúrná össze valami ellenálthatatlan erő. Tenyereivel érzékelte, ahogy a férje teste megrándul és magzatpózba görbül. Kiszaladt a fürdőszobába a papucsáért és a köntösért. A veranda nagy üvegezett ablakából a terméskövel kirakott kerti ösvényen át egyenesen az utcára lehetett látni.

Két bajuszos, lódenkabátos ember cigarettázott a novemberi ködben. Az egyik közvetlenül a kapu előtt állt és a házat fürkészte, a másik pedig egy sötét színű kocsira támaszkodott.

Összehúzta magán a pongyolát és megragadta a rézkilincset. Csak ki kell kiabálnia, hogy rohadt pribékek, takarodjatok, és véget ér ez az álom. A csengő megint felberregett. A pincébe, gyorsan. Ott van a szekrény mögötti rejtekhelyen a nyolclövetű Mauser, szépen becsírozva. Nem kell félni, bízta magát, hiszen számtalanszor lőtt már vele lánykorában. Az apja csak kis vadászsólyomnak becézte. Ennél jóval messzebről is célba találta vele. Aztán a férjére gondolt, váratlanul támadt heves gyűlölettel. Rendben van, szívbeteg, többször letartóztatták a háború után, de akkor is. Egy igazi férfi összeszedi magát. Felkel, lábra áll, megvédi a családját. Kilépett a kerti ösvényre. Idén még nem volt a kertész, holnap átmegyek hozzá, gondolta, miközben a kapu felé lépdelt a termésköveken.

– Tudják, hogy hány óra van? – kérdezte a kapu előtt pár méterrel megállva. A közelebbi férfi eldobta a cigarettáját és izgatottan beszélni kezdett.

– Természetesen asszonyom, elnézését kérjük. Igazán sajnálom, hogy megzavartuk az éjszakai nyugalomát, de vajúdik a feleségem és durrdefektet kapott a taxi. Van esetleg telefonjuk, hogy felhívjuk a mentőket? Talán még beérünk a kórházba.

– Vajúdik a felesége? – kérdezett vissza bizonytalanul és közben a távolabbi lódenkabátost nézte, aki továbbra is egykedvűen dohányzott.

– Igen, igen! – vágta rá a kapu előtti férfi és felrántotta a kocsi ajtaját. Fekete tömeg nyöszörgött a hátsó ülésen és megvillant egy falfehér arc.

– Jézusmária – mormolta, miközben sarkon fordult a kerti ösvényen.

– Mondja nekik, hogy Leányfalura, a Fő út 13. elé jöjjenek – kiabált utána a férfi. A verandára vezető három lépcsőt egyszerűen átlépte és közben mosolyognia kellett az ideges lódenkabátoson, aki nem fogta fel, hogy felesleges a ház lakójával közölnie a saját címét. Átvágott a hallon és belépett a hálószobába. Férje felpolcolt fejfel feküdt az ágyban és a zajra kinyitotta a szemeit. Szigorú tekintettel nézett egyenesen előre és suttogó, de erőteljes hangon beszélni kezdett.

– Felelőtlenség volt, hogy elvettelek. Nem hittél nekem, azt mondtad, hogy a szeretet mindent legyőz, meg ilyesmi. Szívbeteg vagyok, meg fogok halni a börtönben, a házat államosítják. Szerencsére erős vagy, túl fogod élni. Mondd meg nekik, hogy öt perc múlva kint vagyok, csak összerakok pár holmit. – A bal oldalára fordult és megpróbált felkelni, de nyögve visszazuhant a párnára. Kapkodva és lihegve folytatta.

– Hülye nyilasok, sosem voltam párttag, még szimpatizáns se, ezt mindenki tudja. A bizottság kétszer is igazolt. Sosem akartam igazgató-helyettes lenni a kórházban, de rábeszéltek. Hogy szükség van rám. Már a Városmajorban voltak az oroszok, amikor mi még folyamatosan operáltunk. Éjjel-nappal bent voltam, nem számított, hogy kinek tépte fel a mellkasát a repesz vagy vitte el a lábát a sránel, mindenkit megműtöttem.

A férje lihegve elhallgatott és behunyta a szemét. Eszter az ágyhoz lépett és kisimított egy tincset a homlokából. Kellemetlen volt a hideg és nyirkos bőr érintése. Milyen szép most is, gondolta, és leült az ágyra, háttal a férfinak. Felvette az éjjeliszekrényén álló telefon kagylóját.

– Kapcsolja kérem a mentőket. Igen, sürgős eset – emelte fel kissé a hangját, aztán észbe kapott és hátraszólt a férfinak.

– Nincs semmi baj, nem érted jöttek.

– Igenis, kis türelmet kérek az elvtársnőtől – csicseregte a hajnali órához nem illően élénk hang a kagylóban.

– Heves, szorító fájdalom a szegycsont táján, mely a bal karba sugárzik, légszomj, izzadás, hányinger – darálta a férje erőtlen, de elszánt hangon. – Mondd meg nekik, hogy fennáll az infarktuszgyanú, bár ezt EKG nélkül persze nem lehet kijelenteni.

– Várj egy kicsit, mindjárt – suttogta Eszter félig hátrafordulva, miközben a bal kezével letakarta a mikrofont. – Igen, vajúdó nő, Fő utca 13. – mondta a kagylóba és letette a telefont. – Máris jövök – mormogta a férjének és kisietett a szobából. Le a három lépcsőfokon, végig a kerti úton, egészen a kapuig. – Beszéltem a mentőkkel, már úton vannak, ne aggódjanak – hadarta az apának, aki két kézzel kapaszkodott a kapu burjánzó kovácsoltvas növényeibe. A távolabbi bajuszos már nem cigarettázott, csak a hátát lehetett látni, ahogy a Duna felé nézett.

– Igazán hálás vagyok, örökre lekötöztél – lelkesedett a közelebbi ember, még mindig a kerítést szorongatva. – Megtenné, hogy ránéz a feleségemre? Nem tudom, hogy kibírja-e a kórházig.

– Persze, természetesen – motyogta Eszter és kinyitotta a kertkaput. Az apa szolgálatkészen tartotta a hátsó ajtót. Eszter rátérdelt az ülésre és egészen közel hajolt a kismamához. Frissen mosott ruha illata és pállott dohányszag csapta meg az orrát. Néhány mondatot beszéltek, megtudta, hogy a magzatvíz már elfolyt, de a rendszeres fájások még nem indultak meg.

– Be fognak érni a kórházba – mondta az ajtót tartó férfinak és parancsoló mozdulattal háritotta el a további hálálkodásokat. A kerti ösvényen a ház felé nem gondolt már rájuk, nem érdekelte a

Dunát bámuló taxisofőr, a nyöszörgő kismama és az ijedt apa sem. A férjével volt dolga. Nem nézett hátra, becsapta maga mögött a veranda ajtaját és a hálóba sietett. Dr. Forgách-Schmidt Lajos, a János kórház nagyra becsült sebészorvosa az ágy előtt, az életfa-mintás perzsaszőnyegen hevert a bal oldalára fordulva. Egyetlenül, kapkodva szuszogott és jobb kezével a szőnyeg rojtjait markolászta. Dr. Forgách-Schmidt Lajosné született Bénessy Eszter egy pillanatra nagyon fáradtnak érezte magát. Aztán két lépéssel a telefonhoz ugrott és másodszor is felhívta a mentőket.

3.

K. Zs. vibráló, zavarodott örömmel botorkált ki a reggelihez. Esztimama már a verandán ült a fehér abrosszal és porcelánnal megterített kerti garnitúra egyik nádszékében. K. Zs.-éknál otthon csak ünnepekkor terítettek. Egyébként csak ettek, ki mit talált a hűtőszekrényben.

– Jó reggel és jó étvágyat, fiatalember – kiáltotta Esztimama, és kanálával ütögetni kezdte egy lágytojás tetejét. Pirítós, sonka, sajt és paradicsom volt még az asztalon, K. Zs. boldog éhséggel tartott szemlét a szokatlanul bőséges teríték felett. Belehuppant a fehér fonott székbe és teát töltött magának. Egyetlen szó nélkül faltak Esztimamával, csak néha csörrent valamelyik evőeszköz a tányéron. Ági jó félóra múlva jelent meg, borzas, rövid haját meg sem próbálta megfésülni. Puha hálóinge nem rejtette, inkább hangsúlyozta sportos teste domborulatait. K. Zs. biztos volt benne, hogy Esztimama mindent leolvasott az arcáról. Ági este is átjött a közös fürdőszobán keresztül. K. Zs.-hez és már gyakorlottan ismételték meg a délutáni mozdulatokat. Meztelenül, szorosán összeölelkezve aludtak el és hajnalban ébredtek. Világosodott az égája és a madarak már hangoskodtak. Ági megint hozzápréselte magát K. Zs.-hez és mozogni kezdett. Most már nem kuncogott a forró ragacson, hanem gyorsan kicsusszant az ágyból és magára csukta a fürdőszoba ajtaját. K. Zs. a vízcsobogás hangjaira aludt el újra. Valószínűleg Esztimama is hallotta az egészet, gondolta K. Zs., miközben a sokadik kiflijét kenegette teavajjal.

– Fiatalember, van műszaki érzéke? – fordult Esztimama K. Zs.-hez. Már mindannyian befejezték a reggelit és szótlán telítettségben üldögéltek a fonott székekben. A lassan eluralkodó hőségben csak néha berregett el az úton egy autó. K. Zs.-től még sosem kérdeztek ilyet.

– Igen, azt hiszem – mormolta, aztán eszébe jutott, hogy fogalma sincs, mit akar tőle Esztimama. – Illetve nem tudom – tette hozzá óvatosan.

– Eltört a kedvenc kempingágyam. Tekintettel arra, hogy jelenleg egyetlen férfiú tartózkodik a házban, ezért gondoltam megkérdezem, hogy tudna-e segíteni rajtam. Megmutatom.

Régimódi összehajtható ágy volt, melynek az alumínium csövája roppant ketté. K. Zs. ijedten nézte a javíthatatlannak tűnő szerkezetet.

– Szerszámokat a fiókban talál – mosolygott rá Esztimama és magára hagyta a fülledt sufniiban.

K. Zs. úgy érezte, hogy csapdába esett. Leült egy poros ládára gondolkodni. A hátsó kisablakon ki tudná préselni magát. A kerítésen átjutni nem probléma, a sárga busz megállója pedig nincs messze a háztól. Aztán felállt és idegesen kutatni kezdett a fiókokban. Egy csomó zsineg, csipesz és rozsdás szerszám között meglátott egy fakanalat. Belepróbálta a nyelét a törött csövázba, szinte pontosan illeszkedett. Lefűrészelte a fakanál fejét és beledugta a csöváz másik felébe. Összetolta az alumíniumcső törött részeit és zöld szigetelőszalaggal alaposan körbebandázsolta. Kivitte az ágyat a sufni elé és felállította a fűvön. Ráfeküdt és ide-odaforogódott. A kempingágy jól bírta a próbát.

– Reméltem, hogy az unokám igazi férfit hoz a házhoz – hallotta Esztimama hangját. Már egy ideje figyelhették az ügyködését Ágival a veranda lépcsőjéről. – Úgy látom, hogy nem kellett csalódnom – tette még hozzá Esztimama és átölelte Ági vállát. – Jaj, mami hagyd ezt abba – szabadította ki magát Ági, és beszaladt a házba. – Hozd a bringákat, mert indulunk Lepencére – kiabálta bentről. K. Zs. nem szívesen hagyta ott a kempingágyat. Örömmel elmesélte volna részletesen, hogyan sikerült megoldania a problémát. Meg akarta kérni Esztimamát, hogy próbálja ki ő is az ágyat, elég szilárd-e a váza, de már Esztimama is visszalépett a verandára. K. Zs. kitolta a két biciklit a sufnyiból. Az egyiknek le volt eresztve a kereke, megkereste a pumpát és nekiállt felfújni.

– Have a nice day! – integetett utánunk Esztimama a kapuból.

– Rémes! – kiabált át Ági K. Zs-nek és megint valamilyen mulatságos képet vágott.

Egy-egy kis hátizsákkal a csomagtartójukon eltekertek a lepencei strand felé. Kipróbálták az összes medencét, végigjártak minden teraszt, fokhagymás lángost és főtt kukoricát ettek, és nézték Nagymarost a Duna másik oldalán. K. Zs. javaslatára Esztimamának is csomagoltattak. K. Zs. többször is megpróbálta magához húzni Ágit a sárgás gyógyvízben, de az nevetve elhúzódot. K. Zs. nem bánta, nevetett ő is. Jó volt arra gondolni, hogy már tudja, mi van az egyrészes fürdőruha alatt. Nem vittek váltásruhát, a vizes cuccok bringázás közben száradtak meg rajtuk. Kettő óra előtt pár perccel értek vissza, Leányfalun későn volt az ebéd. Esztimama már a kapuban várta őket.

K. Zs. nem tudott figyelni az evésre, pedig valami olyasmi volt, amit ő is nagyon szeretett. Szorongva gondolt arra, hogy Ági majd megint átjön a szobájába. Jólesett volna kicsit átszűrni,

feldolgozni az eddigieket. Olvasni kicsit és kibámulni a kertbe a hatalmas ablakon. Még egyszer szedett magának az ételből, hogy legyen ideje gondolkodni. A délutáni pihenő kötelező volt Leányfalun, Esztimama sziesztának nevezte. Egészen pontosan azt mondta ilyenkor, hogy visszavonulok a jól megérdemelt sziesztámra. Ági az asztal alatt megszorította K. Zs. kezét és mindketten a szobájukba mentek. K. Zs. megpróbálta behunyni a szemét, de nem tudott pihenni. Ági testének képe, az illata és bőrének selymes tapintása elárasztották és eltömítették az érzékeit. Elővette az otthonról hozott könyvet, de nem értette, amit olvasott. Nem volt türelme folyton újrakezdeni a sorokat, inkább ledobta az ágy mellé. Szólni kellene Áginak, hogy ne vigyék túlzásba ezt dolgot. Itt lesznek még két hétig, rengeteg idejük van. Egyébként is lehet, hogy még korai ez az egész. Ha Ági már átjött, akkor már sokkal kellemetlenebb lesz, meg kell előznie. Nagyjából két óra múlva arra ébredt, hogy a szél az ablak előtt álló fa ágait csapkodja az üveghez. Nem süttött már a nap, talán vihar készült.

K. Zs. felült az ágyban, egy párnával kitámasztotta a hátát és megpróbált koncentrálni. Leányfalun van, Ágiék családi nyaralójában. Áginak át kellett volna osonnia a fürdőn keresztül az ő szobájába, de nem jött. Hiányérzet mocorgott benne, valami csalódásféle, amivel nem tudott mit kezdeni. Kinyitotta a szoba nyikorgó, nehéz ajtaját és kilépett a hallba. Ági szobája csendes volt, csak Esztimama csörgött az edényekkel a konyhában.

– Nahát, remélem kipihente magát, fiatalember! – kurjantotta Esztimama és mókásan ingatta fehér hajkoronáját. – Éppen a vacsorát készítem elő, tojásos nokedli lesz friss zöldsalátával. Ezt is nagyon szerette a férjem. És képzelje, cukorral ette. Hát ezt nem tudtam megszokni, úgyhogy mindig két adag salátát csináltam, egyet neki és egyet magamnak, cukor nélkül.

– Mi történt a nagypapával? – kérdezte K. Zs.

Esztimama még mondott volna valamit, de aztán meggondolta magát. Helyette sóhajtott egyet és megtörölte a kezét a kakasos konyharuhában. Elindult és intett K. Zs.-nek, hogy kövesse. Esztimama hálószobája pontos tükörképe volt K. Zs. szobájának, de egy hatalmas dupla ágy állt benne és dohszag helyett levendulaillat terjengett.

– Itt halt meg az én világszép férjem – mutatott Esztimama a kopott, életfa-mintás perzsaszőnyegre. – Elvitte a csengőfrász két hónappal az esküvőnk után. Már terhes voltam Ági anyjával, de még nem tudtam róla. Nem sok időnk volt.

Esztimama felemelte a fejét és mosolytalanul nézett K. Zs.-re, aki továbbra sem értette, hogy mi történt a nagypapával, de nem merte megkérdezni. Ági szobája felé fülelt, hogy jön-e onnan már valami nesz, de az egész ház csendes volt.

– Mindjárt hét óra és még sehogy se állok a vacsorával – mondta hirtelen Esztimama és kiharzott a szobából.